

แหวนหมั้น

บทที่ 30

แล้วเอมอมรก็มายืนอยู่ที่หน้าประตูห้องพักของชายหนุ่มอย่างไม่
แน่ใจ เขาตกลงง่ายตายทำให้เธอแปลกใจ เธอมาที่นี่พร้อมกับเช็ค
เงินสดของมารดา บอกตัวเองว่าอันที่จริงมันก็มีเหตุผลสมควร เขา
คืนแหวนให้และรับเงินคืนไป ไม่ใช่ว่าจะต้องเสียอะไรเปล่าๆ

เธอตัดสินใจตกกริ่ง ชั่วครู่ร่างสูงใหญ่ก็ปรากฏขึ้นหลังประตู
เขาคงจะเพิ่งตื่นนอน เพราะสวมเพียงเสื้อคลุมตัวหลวมสีเข้ม

“เอมมี... มาแต่เช้าเชียวนะ”

“ฉันตั้งใจจะมาให้ทันก่อนคุณออกไปทำงานค่ะ”

“ผมนึกว่าคุณจะมาตอนค่ำ”

“ถ้ามาตอนนั้นจะสะดวกหรือคะ” เธอแก้มือ

“นั่นสิ อาจจะไม่ค่อยสะดวกนะ เวลาค่ำไม่ใช่เวลาธุรกิจ” เขา
แก้มือตอบอย่างอ่านทันความคิดของเธอ “เข้ามาข้างในสิ”

หญิงสาวลัดแต่ก็ก้าวผ่านเข้าไปหยุดอยู่ใกล้ประตูซึ่งอีกฝ่ายจับ
มันปิดด้วยท่าที่เป็นปรกติ

“นั่งก่อน....”

“ฉันไม่อยากทำให้คุณเสียเวลานะคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะ “พูดจามีพิธีต้องจริงนะ” เขาดึงร่างบางๆ ให้
เดินตามไปนั่งลงที่เก้าอี้หวม ใจเธอที่ไม่มั่นคงแต่แรก จึงหวั่นไหวกับ
ความใกล้ชิดอีกแล้ว “กาแฟนะ หรือนม”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“กินเป็นเพื่อนผม”

เขาผละเข้าไปในครัว หญิงสาวลุกเดินตามไป “ให้ฉันทำ
เถอะค่ะ คุณจะได้ไปแต่งตัว”

“ไม่เป็นไรนะ” ชายหนุ่มเทนมใส่แก้วให้เธอก่อนจะชงกาแฟให้
ตัวเอง “ทานอาหารเข้ามาแล้วหรือยัง”

“ทานแล้วค่ะ”

เขายกถ้วยเครื่องดื่มทั้งสองออกมาวางที่ห้องข้างนอก หญิงสาว
เดินตามกลับออกมา

“นั่งตรงนั้นนะ” เขาบอก และเธอก็นั่งลงโดยดี “เอาขนมปังไหม”

“ไม่ค่ะ”

“ค็อกกี”

“คุณทานค็อกกีด้วยหรือคะ”

เขายิ้ม “ก็ซื้อไว้”

“เอาไว้รับแขก” เธอดักคอ

“ใช่” เขามองเธอยิ้มๆ “จะจับผิดอะไร”

“เปล่านี้คะ”

ร่างใหญ่หนึ่งลงข้างๆ ขีดจนวน่างบางต้องขยับหนี ชายหนุ่มทำเป็น
ไม่สนใจ “ผมชอบเวลาอย่างนี้จัง เวลาที่เราได้อยู่ด้วยกันสองคน”

เธอคิดว่าเธอก็คงชอบ ถ้าไม่ต้องนึกกังวลถึงคู่หมั้นของเธอ

เขาจับกาแฟด้วยท่าที่อ้อยอิ่งจนเธออดกังวลไม่ได้

“ไม่รับแต่งตัวไปทำงานหรือคะ”

ชายหนุ่มยิ้มเฉย “ไม่หรอก อยากไปเมื่อไหร่ก็ไป ไม่อยากก็ไม่ไป
ไม่มีอะไรต้องรีบร้อน”

“ลูกเศรษฐี..!” เสียงเธอเหน็บแนม

“แล้วคุณล่ะ ไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ คุณก็รู้ดีนี่”

“แต่อย่างน้อยตอนนี้คุณก็มีเงินมาซื้อแหวนคืนละ.....แม่คุณไปรวย
อะไรมาจากไหน”

สีหน้าหญิงสาวเป็นกังวลขึ้นมา “ฉันไม่รู้หรอกค่ะ ถ้ามแล้วแม่
ไม่ยอมบอก แม่ไม่เคยยอมบอก ยอมฟังใครเลย ฉันเลิกเข้าชี้ซักถาม

เลิกแนะนำแม่นานแล้ว ขึ้นทำไปก็มีแต่จะทำให้ขัดเคืองกัน”

“คุณอาเป็นคนที่มีความมั่นใจ”

“แต่ไม่มีความสามารถค่ะ” เธอแย้งเสียงอ่อน

“แต่ก็ยังดีที่ลูกๆ โต้กันหมดแล้ว อีกไม่นานก็จะได้ลูกเขยเป็น
เศรษฐีอีกด้วย”

เอมอมรไม่ตอบ อีกฝ่ายออกอาการประศดประชัน

“เขารวยมากนี่ใช่ไหม”

สีหน้าของเธอขมลง

“เรารู้จักกันมานานแล้ว ตอนนั้นฉันไม่ได้ด้อยไปกว่าเขา”

“แต่ตอนนี้ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วนี่....”

เธอขัดเรียบๆ “เราไม่ได้คำนึงถึงข้อนั้น”

“แน่ใจหรือว่าเขาไม่....”

“ฉันแน่ใจ” น้ำเสียงเธอเชื่อมั่น “สำหรับเรา ความเหลื่อมล้ำ
ของฐานะไม่ใช่เรื่องสำคัญ”

ประกายตาของคนฟังหมองลง แต่ยังไม่พูดต่อไปว่า “แล้วครอบครัว
ของเขาละ ไม่ขัดข้องแน่หรือ อย่าลืมนะว่าพวกเขาคิดว่าคุณยังร่ำรวย”

ความลึกลับใจปรากฏให้เห็นในทันที มันทำให้ชิลิตยิ้มอย่างสมใจ

“ถ้าพวกเขารู้ว่าครอบครัวคุณลำบาก พวกเขาอาจจะขัดข้องก็ได้
อย่างน้อยก็กลัวว่าลูกชายจะถูกล้างผลาญ”

ดวงตาเธอวาวขึ้นอย่างสะเทือนใจ เธอเองก็หัวไหนในข้อนี้

ทุกครั้งที่ได้พบผู้ใหญ่ของสิทธา เธออดอดใจเป็นอย่งยิ่งเมื่อได้ยิน
คำพูดที่แสดงถึงความเจ้าชู้เจ้าอย่าง หยิ่งทะนงในความมั่งคั่งของวงศ์
ตระกูล เธอไม่ได้รู้สึกผิดแปลกประการใดเมื่อเธอยังมีฐานะทัดเทียมกัน
แต่ครั้งบิดาสิ้นชีวิต และฐานะของครอบครัวเธอเสื่อมถอยลงเรื่อยๆ เธอก็
เริ่มรู้สึกอดอดไม่สบายใจ ความรู้สึกนั้นทวีขึ้นเรื่อยๆ ตามวันเวลา

คนเหล่านั้นไม่รู้ความเป็นจริง ที่พวกเขาเห็นก็คือ สภาพที่ทรูหรา
ความมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกว้างขวางในหมู่ผู้มีอำนาจวาสนาของแม่เธอ
หารู้ไม่ว่า ทุกอย่างสวยงามแพรวพราวอยู่ที่เปลือกภายนอกเท่านั้น

“เอมมี... ความจริงก็คือความจริง ในที่สุดพวกเขาจะรู้ แล้วที่นี้
พวกเขาจะคิดยังไงกับคุณละ จะยังรักยังเอ็นดู ไว้วางใจคุณเหมือนเดิมหรือ”
เสียงถามตอกย้ำ “คุณจะไปอยู่ในครอบครัวที่มีปฏิกิริยากับคุณได้หรือ
พวกเขาจะต้องคิดกันว่าคุณมีเจตนาไม่ดีถึงได้ตั้งใจปิดบังความจริง”

หญิงสาวนั่งเงิบนัยน์ตาดกมองพื้น หากแล้วก็ลุกเดินหนีพูด
ด้วยความอัดอั้นตันใจ

“คุณจะไปถึงมันทำไม ปล่อยให้เป็นเรื่องของเราเถอะ”

“คำว่า ‘เรา’ ของคุณ ไม่เคยมีผมเกี่ยวข้องอยู่ด้วยเลยใช่ไหม”

เสียงถามกระด้าง พอเธอนิ่ง เขาก็ทอดเสียงอ่อนแว่ววน

“เอมมี ผมรู้จักคุณมากกว่าเขาอีกนะ”

พอร่างสูงลูกตามจะเดินมาหา เธอก็ผละหนีไปเสียก่อนที่เขาจะแตะ
ถึงตัว หันไปที่กระเป๋าทือ หยิบเช็คออกมาส่งให้

“คุณชิลิตคะ...นี่คือค่าแหวน”

ชายหนุ่มรับไป แล้วโดยไม่มองเสียด้วยซ้ำก็กลับฉีกมันเป็นชิ้น
เล็กชิ้นน้อย ปล่อยให้เศษชิ้นส่วนให้ร่วงลงกับพื้นห้องอย่างไม่สนใจใยดี

อีกฝ่ายมองอย่างตกตะลึง “คุณชิลิต...!”

“แหวนนั้นไม่ขาย” เขาพูดเสียงเข้ม

“แต่...”

“ผมไม่ขาย...!”

“คุณจะต้องการมันไว้ทำไม”

“ผมไม่ได้ต้องการมัน ผมต้องการคุณ” ดวงตาของเขาแกร่งกร้าว
มุ่งมั่น บอกทั้งความขัดเคืองน้อยใจ และเย้ยหยัน “ถ้าคุณอยากได้ก็เอา
ไปซิ แต่คุณรู้ว่าจะต้องทำอย่างไร”

ดวงตาดุระหนกของเธอเปลี่ยนเป็นกร้าวขึ้นด้วยความโกรธ

“ฉันไม่นึกเลยว่าคุณจะเป็นคนอย่างนี้... ฉันผิดหวังในตัวคุณ....
เสียดายและเสียใจจริง ๆ”

ร่างสูงยังคงยืนนิ่งอย่างไม่หวั่นไหว “ผมไม่มีทางเลือกแล้วนี่...”

“คุณตีค่าฉันต่ำเกินไป คุณชลิต... คุณเข้าใจว่าเพื่อที่จะได้แหวนวงนั้น ฉันจะยอมคุณทุกอย่างเช่นนั้นหรือ คุณเข้าใจผิด ไม่มีทางหรอก..” น้ำตาลลลิตตาเธอ น้ำเสียงสั้นสะท้าน “ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าความรู้สึก...ดี ๆ ที่ฉันเคยมีต่อคุณนั้นมันเป็นเรื่องโง่เง่า... เปลืองเวลาเปลืองจิตใจไปเปล่า ๆ จริง ๆ”

“เอมมี...” ร่างสูงขยับเข้าหา ทว่าร่างบางก็ขยับถอยห่าง

“ไม่สำคัญหรอกว่าฉันจะได้แหวนกลับคืนหรือไม่ ฉันจะบอกความจริงกับคุณหมั้นของฉัน เขาจะต้องเข้าใจ ไม่มีอะไรเกี่ยวกับฉันที่เขาจะไม่เข้าใจ...”

เธอหันไปที่ประตู ชลิตจุดแขนไว้ “เอมมี...เดี๋ยวก่อน...”

อีกฝ่ายสะบัดอย่างโกรธ “ปล่อยฉัน คุณชลิต ต่อไปนี้ฉันจะไม่มองหน้าคุณอีก”

พออีกฝ่ายสะบัด มือแข็งแรงทั้งสองข้างก็ยึดแน่น รุนแรงจนเธอรู้สึกเจ็บ “ไม่มีทางเลือกเอมมี ผมจะไม่ปล่อยให้คุณไป ผมทนให้คุณเดินจากผมไปเป็นของคนอื่นไม่ได้”

“คุณชลิต....” เธอเรียกอย่างตกใจ ยิ่งดิ่ง อีกฝ่ายก็ยิ่งกดรัดแน่นเข้า “ปล่อยฉัน.....คุณชลิต...ปล่อย.....!”

แต่ว่าอีกฝ่ายจะฟังก็ไม่ กลับกระซอกเห็นยวรั้งร่างบางเข้ามา กอดรัดไว้ หญิงสาวเริ่มตระหนกถึงภัยที่อยู่ใกล้ ความหวงหวงในตนเองทำให้เธอต่อสู้ แต่เรี่ยวแรงของเธอหรือจะสู้บุรุษล่ำสันอย่างเขาได้

ในความตื่นตระหนกของเธอ ร่างทั้งสองต่างกระซอกกระชั้นกัน อย่างรุนแรง แรงปลุกปล้ำของชายหนุ่ม บอกแน่ชัดถึงความมุ่งมั่นที่จะบรรลุนัยชนะให้จงได้.....

ร่างอ่อน... ทั้งหนักและหนายังทาบทับอยู่บนร่างของเธอ เขาทำข้อศอกรองรับน้ำหนักไว้ ประทับจุมพิตลงทั่วใบหน้า เช็ดน้ำตาลที่ไหลทะลักเพราะความเจ็บปวดทั้งกายและใจ “ผมรักคุณ” เสียงกระซิบอ่อนโยน อิมเอมด้วยความรู้สึกสุขสม

เอมอมรหลับตาเบือนหน้าหนี น้ำตาเปียกไปทั้งหน้า

“เอมมี...ยกโทษให้ผมนะ”

เธอหันหน้าหนีอย่างร้าวรานใจ อีกฝ่ายประคองใบหน้าของเธอไว้ ประทับจูบที่ริมฝีปากอย่างนุ่มนวล

“ผมรักคุณ... บอกซิว่าคุณก็รักผม คุณก็รักผมใช่ไหม.....”

...ฉันก็รักคุณ...

เสียงนั้นสะท้อนสะท้อนอยู่ในหัวใจ เธออยากจะกอดจูบตอบเขา มีความสุขอยู่ในอ้อมอกที่อบอุ่นนี้ แต่ว่าสำนึกในความผิดชอบชั่วดีและความเสียหายในสิ่งที่เพิ่งจะเสียไปก่อให้เกิดความอาดูรเป็นอย่างยิ่ง

เธอผลึกไสเขาออกห่าง ร่างใหญ่ทั้งกายลงข้างร่างบาง ที่พลิกหนีหันหลังให้ในทันที ลูบไล้แขนขาอย่างปลอบโยน

“อย่าโกรธผมนะ ผมไม่ได้คิดจะมกกายกับคุณ ผมรักคุณจริงๆ”

เธอได้แต่น้ำตาลไหลไม่พูดไม่จา

“ผมทำให้คุณเจ็บ... ผมขอโทษ ผมสัญญาว่าต่อไปมันจะไม่เป็นอย่างนี้.....”

ต่อไป...เขาช่างพูดคำนั้นออกมาได้ เขายังคิดว่าจะมี ‘ต่อไป’ อีกหรือ...

“ผมรู้ว่าคุณก็รักผม แต่ว่าคุณไม่ยอมรับ คุณได้แต่พยายามปิดผมออกไปจากชีวิต คุณยอมทนเจ็บทนปวด แต่ผมไม่ทนหรอก....เอมมี... เพียงผมเห็นคุณสนิทสนมกับคนอื่น ผมยังทนไม่ได้ แล้วผมจะทนให้คุณไปแต่งงานได้อย่างไร”

เขาลุกจากไป เพียงครู่เดียวก็หวนกลับมา เขาจับมือเธอวางสิ่งหนึ่งลงมา

แหวน.....

“เอาคืนเขาไปเสียนะ เอมมี... ผมทำอย่างนี้ คุณก็ตัดสินใจได้แล้วใช่ไหม หากคุณรักผม ก็คืนแหวนให้เขาไปเสีย”

หญิงสาวนั่งซึมอยู่ที่มุมเก้าอี้นวม เสื้อของเธอขาดจึงได้แต่สวมเสื้อคลุมตัวใหญ่ของชายหนุ่มทับไว้ขณะที่เขาแต่งตัวเพื่อออกไปทำธุระที่สำนักงานและหาซื้อเสื้อผ้ากลับมาให้เธอ

ร่างสูงเดินมานั่งข้างๆ โอบแขนอุ้งกอดกระชับ เอียงศีรษะเข้าไปจนชิด “ผมไปประเดี๋ยวเดียวแล้วก็รีบกลับมา ผมจะซื้ออาหารกลางวันมากินกับคุณ คุณอยากกินอะไรไหม.....?”

หญิงสาวไม่ตอบ ดวงตาคู่สวยเหม่อลอย รู้สึกกึ่งมีนชา กึ่งสับสน เธอไม่รู้ว่าจะจัดการกับอนาคตข้างหน้าอย่างไรในเมื่อสิ่งที่เธอกลัวว่าจะเกิดเป็นที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว ไม่มีทางแก้ไขให้กลับเป็นอย่างเดิมได้

เธอเสียใจแทนสิทธา คู่หมั้นแสนดีที่เป็นประจักษ์พยาน

อีกฝ่ายจูบที่ขมับและข้างแก้มครั้งแล้วครั้งเล่า

“เอมมี... ทำใจให้สบายเถอะนะอย่าคิดอะไรมาก..... ผมรักคุณ.....”

เขาจูบปลอบ ครั้นอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีท่าที่ขัดขืน เขาก็จับใบหน้าเธอให้หันมาแล้ว ประทับริมฝีปากลงอย่างนุ่มนวล เมื่อใบหน้าสะอ้านถอยห่างออกไป เธอมองตาเขาแล้วได้แต่หลุบตา

ริมฝีปากออบอุ้นประทับลงมาอีก หนักหน่วงด้วยความสนิทเสนหา อาลัยอาวรณ์ หญิงสาวอยากจะโอบกอดร่างหนาที่ออบอุ้นนั้นไว้ หากที่เธอก็ทำก็คืออาการเซื่องเฉย

ในที่สุดชายหนุ่มก็ตัดใจลุกขึ้น ยิ้มประจบ

“รอผมประเดี๋ยวเดียว แล้วผมจะรีบมา”

ร่างสูง เดินออกไป เธอได้ยินเสียงประตูเปิดและปิด ทิ้งไว้แต่ความเงียบ

ห้องเงียบยิ่งกว่าเงียบ...! เธอนั่งอยู่ตรงนั้นอีกเนิ่นนานก่อนจะลุกขึ้น เครื่องนอนรุงรังไม่เป็นระเบียบเพราะการต่อสู้ เธอค่อยๆ จัดเก็บจนเรียบร้อย

เธอกอดหมอนไว้ บอกตัวเองว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย

‘ไม่เป็นไรหรอกน่า ก็เขาเป็นคนที่ฉันรัก’

เดินมาหยุดยืนที่หน้ากระจกโต๊ะแต่งตัว เห็นใบหน้าที่ซีด ดวงตาขำมองตอบกลับมา เธอเสียดายให้เรียบร้อย กรีดปลายนิ้วลบคราบน้ำตาจากใบหน้า หันมาที่ตู้เสื้อผ้า คิดว่าน่าจะหาอะไรพอจะใส่ได้บ้าง แม้เสื้อของเธอตัวใหญ่หากพับแขนขึ้นให้มากอาจจะพออยู่ได้

เธอรูดมือไปตามแผงอารมณ์ซึ่งเรียงกันอย่างเป็นระเบียบแล้วก็ต้องชะงัก... เสื้อกระโปรงสีสดใสชุดหนึ่งแขวนแทรกอยู่ เธอว่ามันนึ่งก่อนจะหยิบออกมา ด้วยมือที่สั่นเทา

เสื้อของสมรัก.....!

น้ำตาที่แห้งแล้วกลับไหลพรากลงมาอีก เธอรู้สึกเจ็บปวดในหัวใจ นึกถึงเสียตายและชิงชังตัวเองเป็นที่สุด เธอไม่ได้เกลียดชังชิลิตในตอนแรก แต่ตอนนี้ความรู้สึกนั้นกำลังเกิดขึ้นและเริ่มจะทวีมากขึ้นทุกที เธอสวมใส่เสื้อชุดนั้นด้วยความร้าวรานใจ รวบรวมข้าวของของตนเองใส่ลงในกระเป๋า เธอมองดูภายในห้องเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเปิดประตูออกไป

เมื่อชิลิตกลับเข้ามาอีกครั้ง จึงพบแต่ห้องที่ว่างเปล่า เขาร้องเรียกเดินหาดูจนทั่ว เมื่อไม่พบก็หยิบโทรศัพท์ โทรถามหาเธอ

ชายหนุ่มได้ยินเสียงแหบเครือ อ่อนคร่ำ “ฮัลโล...”

“เอมมี...” เขาเรียก “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม...”

เธอล้ำกลืนก้อนที่ติดขัดลำคออย่างยากเย็น “ฉันไม่เป็นไรค่ะ”

“ผมจะไปหานะ”

“ไม่ค่ะ... ฉันอยากอยู่คนเดียว...”

“ผมรักคุณนะเอมมี”

“สวัสดิ์ค่ะ คุณชิลิต”

เธอพิมพ์มาก่อนที่จะตัดการติดต่อ.....